

קדושתו שהי' עולה תמימה הי' אסור ללכת
מחיי לח"ל. והנה יעקב אף כי קדוש הי'
כאזיו מ"מ הורגל להיות גם בבית לבן ולעסוק
בעניני הלל. לכן כאשר שלח יוסף להולילו
מחיי לח"ל מפני הרעב הי' יעקב מלמעשה ע"ז
חולי הוא להעדר כבוד לו וגאזיו לכן ויזבח
זבחים לחללי חזיו ילחק. התפלל לה' אשר
נגלה לחזיו וח"ל אל תרד מלרימה להגיד לו
מה יעשה בזה. ויאמר אלהים לישראל יעקב
יעקב יר' אף שאתה במעלת ההשיבות בשם
ישראל מ"מ להיותך נקרא בשם העלם יעקב
יחנן להיותך גם במלרים. לכן אל תירא מרדה
מלרימה. ואפשר דזהו כוונת רש"י ז"ל חייב
הדם בכבוד חזיו יותר מבכבוד זקנו. כי יעקב
חשב לירד למלרים משום כבוד חזיו בלא הלך
למלרים. והף דזקנו חזרה הלך למלרים מפני
הרעב מ"מ לא רלה יעקב לחפוס מדת זקנו
כ"א מדת חזיו (כ"ל וד"ש).

א"י דכתיב בפ' וישלח ויאמר לו אלהים שמך
יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כ"א
ישראל יהי' שמך. ואחז"ל (ברכות י"ג.) הקורא
לאברהם אברהם עובר בעשה. אבל הקורא
לישראל יעקב אינו עובר בעשה. וטעם הדבר
דהנה שם אברהם חזיו קרא לו בן. וא"ל הי'
אזני רולה בשם זה שקרא חזיון אומר כי אברהם
עולה במנין רמ"ג וחסר ה"א מרמ"ה וגם מורה
שאתה אב רק לארס. רק ויהי' שמך אברהם
להורות שאתה שלם בכל רמ"ה חזרים וגם
שאתה אב המון גוים. לא כן בשם יעקב הי'
בעלמו קרא שמו יעקב. כפרש"י עפ"י ויקרא
שמו יעקב ואח"כ הוסיף לו גם שם ישראל.
והענין ע"מ לעשיר אחד שהי' לו בן יחיד
וכאשר בא ימי החורף עשה לו מלבוש חם
מעורות כבשים. ח"ל הבן. חזיו! הלך עשיר
גדול אתה ובכוחך לעשות לי מלבוש יפה ממני
משי עם עורות שועלים. ויען אליו חזיו הלך
עדיין רק בשנים אתה ואם הלך במקום מנופת
חטוף אותו ואם הלך בין הקוליס תקרע אותו
בדרך הילדים. ויהי' כן כי טיף את המלבוש
ונעשה בו קרעים. ואח"כ כשתגדל בשנים ויהי'
לו שכל אז עשה לו חזיו מלבוש טוב ויפה.
כראות הבן את המלבוש החדש היקר. הי'
רולה להשליך את המלבוש היסן לחוץ לאחפס
בין בלויי הסחבות. ח"ל חזיו לא כן בני שמע
לעלתי את שניהם קח לך. מלבוש זה הכוב
יהי' לך בבואך בין בני הגוים והמלבוש היסן
העב תלבוש ביום גשם ושלג או בבואך בין בני
שאינם הגוים כדי שלא יקנאו בך ויגזלו ממך.
והנמשל הוא כי שם יעקב מורה על עקב ורמי'
ושם ישראל מורה על שררה וגדולה. לכן מתחילה
קראו הי' בשם יעקב כי ידע הי' שיעקב ילמד
לרמות את עשו ב' פעמים בלקיחת הבכורה
ובלקיחת הזכויות. ואז ילעק עשו שיעבד עשה

לו רמי' ב"פ והרי יזכר שם ישראל לגנאי ח"י
לכן קרא לו הי' יעקב ולא ישראל. וז"ש עשו
הבי קרא הי' שמו יעקב משום טעם ויעקבני
זה פעמים גם ידע הי' עתידות שיעקב ילמד
להתנהג עם לבן חרמי ברמאות. לכן חלו חמרו
בני לבן לקח ישראל את כל אשר לחזיו וגו'
גם ויגד ללבן כי ברח ישראל הרי הי' אז
הזכרת שם ישראל כמה פעמים לגנאי. לכן
כאשר נפטר יעקב מעשו ומלבן חז ח"ל המלחך
מהיום והלאה לא יקרא עוד שמך יעקב כי
שרית עם אלהים היינו מלחך ועם אנשים
היינו עשו ולבן ואין לך עסק עוד עם עשו
ולבן. ואפשר דדעת יעקב הי' שהי' שמו רק
ישראל ולא יעקב. לזה ח"ל הי' שמך יעקב
לא יקרא עוד שמך יעקב לבד כ"א גם
ישראל יהי' שמך כי שניהם לריכוס לך. לכן
כאן בנסעו למלרים נאמר ויסע ישראל וגו'
דאחז"ל ראוי הי' יעקב לירד למלרים בשלשלות
של ברזל כו'. כי ירידתו למלרים ארץ עמאה
גנאי הוא לשם הק' ישראל למשך אותו למקום
עמא לז"א ראוי הי' יעקב כו'. והוא הי'
רולה ליסע במדרגת שררה וגדולה בשם ישראל
כי אז שרתה עליו רו"ק כאשר נתודע לו
כי יוסף הי'. וז"ש ויסע ישראל וגו'. ויאמר
אלהים לישראל במראות הלילה יר' הלך
אתה יורד לארץ חושך דומה למראות הלילה
ואיך אתה רולה ליסע במדרגת ישראל ויאמר
יעקב יעקב יר' במדרגת יעקב שהי' לך מקום
במדרגה זו רד למלרים. וז"ש ויהי יעקב בא"מ
וגו' אך כאשר נתקרב למות ולבוא למקום
קדוש לעו"ב חמר ויקרבו ימי ישראל למות.
וז"ש כי יעקב בחר לו ים ישראל לסגולתו.
מתחילה קראו יעקב ושם ישראל הוא רק
לסגולה. וז"ש ישעי' עבדי יעקב אשר בחרתי
בך ישראל אשר בך אתפאר. בשעה שבחרתי
בך קראתי שמך יעקב אך שם ישראל הוא
לתפארת. וזה בתפילת שחרית עזת יעקב
בך בכורך ומאחזבך כו' קראת את שמו
ישראל וישורן. לכן כמו שאתה חסות על שמו
בל יזכר לגנאי ח"ו כן ראוי לנו לקדש את
שמך וזה לפיכך אנו חייבים כו' (עט רלון).
א"ל תירא מרדה מלרימה כי לגוי גדול אשימך
שם. דא"י (ע"ז ד'). רב פפא רמי כתיב
אל זעם בכל יום וכתיב לפני זעמו מי יעמוד.
ומשני כאן ביחיד כאן בלבוש. וז"ש אל תירא
מרדה מלרימה לומר איך יתקיימו ישראל בגלות
ולפני זעמו מי יעמוד כי לגוי גדול אשימך
שם. ח"כ ברבות עם יתקיימו אף בעת הזעם
ח"ו (זכרון ילחק):

אנבי חרד עמך מלרימה ואנבי חלעך גם
עלה. וקשה למס בירידת הקדים
ירידת השכינה לירידת יעקב. אנבי חרד הייפ
השכנה עמך היינו יעקב. ובעלי' חמר
לסיכך